

σιζόμενα ἐπὶ ἀκριβεστάτων πληροφοριῶν καὶ ἀδιαφιλονεικῶν γεγονότων. Πιστεύομεν δὲ ἐν Μαντσεστέρῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ *Διδῶτος* ὅπερ ἐστέγασε τόσον ἀχρείας ψευδολογίας νὰ ἔτυχε ὅλης τῆς ἀνταξίας αὐτοῦ περιφρονητικῆς ὑποδοχῆς.

Καθ' ἃ ἐπιστέλλει ἡμῖν ὁ φίλος Σπηλιόπουλος ἡ διαταχθεῖσα ἐπιθεώρησις ἐν τῷ τελωνεῖῳ Πειραιῶς θὰ πάγῃ σ' τὰ χαμένα. Ὁ κυριώτερος ἐξετασθεὶς μάρτυς ὑπὸ τοῦ διορισθέντος ἐπιθεωρητοῦ κ. Βουδούρη ὡμολόγησεν εἰς αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ κ. Σπυλιοπούλου ὅτι δὲν εἶπε τὴν ἀλήθειαν, διότι ἐπιέσθη ὑπὸ τελωνειακῶν ὑπαλλήλων. Λοιπὸν, κύριε Ἀθανασιάδῃ, θὰ περιορισθῇτε εἰς αὐτὴν τὴν κωμωδίαν τῆς δι' ἐνὸς ὑπαλληλίσκου διοικητικῆς ἀνακρίσεως; Ἡ προεβῆτε εἰς δικαστικὰς ἀνακρίσεις, καταμηνύων τὸν κύριον τελωνὴν Πειραιῶς ἢ καταμηνύσατε τὸν κ. Σπυλιόπουλον ἐπὶ συκοφαντίᾳ. Ἄλλως ἀφήσατε τὰ πράγματα νὰ τρέχουν τὸν δρόμον των καὶ μὴ μᾶς κοροϊδεύετε τοῦλάχιστον.

Ἐπρεπε διὰ νὰ μὴ τὸν βασκάνουν ν' ἀποτύχῃ ἀπαξ ἐν τῷ θεατρικῷ του βίῳ καὶ ὁ κάλλιστος τῶν ἠθοποιῶν μας Σπύρος Ταβουλάρης. Οἰκτροτάτα ὑπεδύθη προχθὲς ἐν τῇ *Ἐκλογῇ Συζύγου* τοῦ Παπαρρήγοπούλου τὸ πρόσωπον τοῦ Δήμου. Οὔτε κατάλαβε τίποτε ἐκ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, οὔτε ἔδωσε νὰ καταλάβουν οἱ ἄλλοι. Ὁμολογουμένως ὁ κ. Ἀλεξιάδης ἐπλασε τύπον τοῦ Δήμου ἀρκετὰ καλλιτεχνικόν. Ἡ ὑπὸ τοῦ θιάσου δὲ αὐτοῦ παράστασις τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Παπαρρήγοπούλου εἶχε πάντοτε καὶ τοῦτο τὸ πλεονέκτημα, ὅτι τὴν Κυρίαν Συντάγματος ὑπεκρίνετο πάντοτε ἡ δροσερὰ Φιλομήλα ἥς ἡ ἀπαγγελία ἐν ταύτῃ τῷ χαρακτῆρι καὶ τῷ τῆς Κανιφέ ἐν τῇ *Κυρᾷ Φροσύνῃ* τοῦ Βερναρδάκη εἶναι ἀληθὲς κελᾶδημα Φιλομήλας· ἦν δὲ ἡ

Φιλομήλα, ἐν τῇ ἑλληνικῇ μυθολογίᾳ, κυρία Ταβουλάρη, ἀηδὼν. Τί λυπηρὸν ὀλίγα πρόσωπα ἐν τῷ θεατρικῷ κόσμῳ νὰ ὦσι διεσκορπισμένα καὶ νὰ γρονθοκοποῦνται. Ἐπ' ὀνόματι τῆς παιδρᾶς σκιάς τοῦ μεγαλοφυοῦς Παπαρρήγοπούλου μας, ἐξορκίζομεν τοὺς ἠθοποιούς μας νὰ μὴ ξαναπαρστήσουν κανέναν ἔργον του, ἰδίᾳ δὲ τὴν *Ἐκλογὴν Συζύγου*. Θεέ μου! τί μυρολογίστρα Δημοκρατία ἦτον ἐκεῖνη! Τόσον βασιλικοὶ λοιπὸν ἔγειναν οἱ διευθύνοντες τὸν Μένανδρον ὥστε ἰησοῦτικώτατα νὰ μᾶς κάμουν ν' ἀποστρεφώμεθα τὸ εἶδωλόν μας; Ἄς ἀφήσουν νὰ κοιμηθῶν τὰ ἔργα τοῦ Παπαρρήγοπούλου μίαν δεκαετίαν τὸ ὀλιγώτερον, ἐπὶ πόταν αἱ γυναικες τῆς Ἑταιρίας θ' ἀποσυρθοῦν εἰς τὰς γαίας των! Τώρα ἄς ἀρκοῦνται εἰς τοὺς *Κρήτας καὶ Ἑνετοὺς* τοῦ Ἀμπελά καὶ τὸν *Λέοντα Καλλέργην* τοῦ Παράσχου!

Δροσερωτέρους οἶνους ἐν τῇ θερυνῇ ταύτῃ περιόδῳ τῶν λευκῶν καὶ μαύρων οἶνων τῶν **ἀδελφῶν Οἰκονόμου** δὲν ἐγνώρισεν ὁ εὐσυνείδητος λάρυγξ μας ἄλλους. Ἀναμιγνύμενοι ὀλίγῳ ὕδατι παράγουσιν ἐσωτερικὴν δρόσον οἷαν οὐδὲ τὸ παγωτὸν γεννᾷ. Ἀφίνομεν τὴν ἰδιάζουσαν εὐθυμίαν τὴν πλήρη πνεύματος τὴν ὁποίαν γεννᾶσι καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἀδειαν τὴν ὁποίαν σοὺ δίδουν νὰ πίνης ὅσον θέλεις, χωρὶς φόβου ζάλης ἢ καύσωνος. Εἶναι ὁ καλλίτερος ἐπὶ τραπέζης σύντροφος καὶ ἀντὶ νὰ προσκαλῇτε φίλους εἰς τὴν τράπεζαν, μία φιάλη Οἰκονόμου ἀναπληροῖ τὸν διασκεδαστικώτερον παράσιτον. **Οἱ οἶνοι τῶν ἀδελφῶν Οἰκονόμου** ἔχουν τὸν λόγον των διὰ νὰ εἶναι τόσοι πολῦτιμοι φίλοι· εἶναι ἀνόθευτοι, εἶναι γνήσιοι, καὶ ἡ ἐπὶ τῆς κατασκευῆς καὶ ἀγωγῆς των ἐπιμέλεια τῶν Ἐργοστασιαρχῶν γίνεται μεθ' ὅλης τῆς ἐπιστημονικῆς πείρας ἣν ἀπέκτησαν ἐν Εὐρώπῃ σπουδάζοντες.

Τὸν ἤκουσες τὴν νύκτα ἐγειρόμενον
Νὰ ἴδῃ ἂν καθ' ὕανους ἐμειδίας,
Καὶ νὰ στηρίζῃ ἐπὶ σοῦ τὸ βλέμμα του
Λάμπον, ὕγρον, μεστὸν περιπαθείας;

Ἐγὼ σ' ἡγάπων οὕτω! καὶ προσέρχομαι
Πάλιν πρὸς σὲ διὰ φορὰν ὑστάτην·
Ὡ δέξαι, Δίτσα, δέξαι εἰς τοὺς κόλπους σου
Τὸν μεταμεληθέντα ἀποστάτην.

Τ' ὁμολογῶ· μοὶ εἶνε ἀπαραίτητος
Τῆς κολασμένης σου ψυχῆς ὁ ἔρως.
Ἐλθὲ ἰδὼ πλῆσιόν μου καὶ κύτταξε
Εἰς τὸ ἀριστερόν τοῦ στήθους μέρος.

Κεῖνται ἐγγὺς καρδιά καὶ βαλάντιον·
Βλέπε μοι ἐκ τῶν δύο τί προκρίνεις;
Τὰ θέλεις καὶ τὰ δύο; ἔστω, λάβε τα
Καὶ δός μοι μίαν ὥραν εὐφροσύνης.

Bobb.

ΑΠ' ΤΑ ΝΕΡΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΛΙΔΟΣ

II

Τρέχ' ἡ ματιὰ μου ἐλεύθερη, χάνεται, σχίζει
Ἡ τὸν αἰθέρα πεταχτὰ, ἡ κολουμπάει
Ἐκεῖ ποῦ ὁ οὐρανὸς θαρρεῖ πῶς γονατίζει,
Φιλεῖ τὴ θάλασσα καὶ τῆς κρυφομιλάει.

Καὶ τὰ βουνὰ βαθεῖα σὰν καταχνιὰ ἀπαντάει,
Κι' ἂν ἔρῃ πουλὶ, καπνὸ, μαζῇ τους παιγνιδίζει.
Ἡ νύχτα 'χούθ' ἡ Δύσις μοναχὰ ῥοδίζει.
Ἡ μέρα εἶνε νεκρὸς ὁποῦ χαμογελάει.

Μὰ καὶ τῆς Δύσεως θὰ λείψῃ τὸ καμάρι,
Καὶ μέσ' τὴ λίμνη μας θὰ ἰδοῦμε τὸ φεγγάρι
Ἐνα ποτάμι ὀλόχρυσον πλατὺ νὰ ἀμήνῃ.

Καὶ τότε θὰ σοῦ 'πῶ, ἀγάπη μου δροσάτη·
— Μέσ' τὴν καρδιά μας, θάλασσα πάθη γεμάτων,
Ὁ ἔρως εἶν' αὐτὸ τ' ὀλόχρυσον ποτάμι!

Κωστής.